

Bir məktub yazıram, çatar yəqin ki...

Öncə salam. Artıq iki ilə yaxındır ki, üz-üzə görüşə bilmirik. Amma mən hər gün səni sosial şəbəkədə görürəm. Paylaşdığın, bir-birindən maraqlı informasiyaları, poeziya nümunələrini, həmçinin müdriklərin fikirlərini böyük həvəslə oxuyuram və inan ki, bu təmasdan çox məmnun oluram. Çünki gördüyün, yeni təqdim etdiyin hər bir informasiya və yaxud şeir özünə bənzəyir : - Təmiz, sadə, halal və düşündürücü!!!

Ona görə "özünə bənzəyir" yazdım ki, mən bu günə qədər həyatda sənin bənzərini görməmişəm. Qarşıma çıxmayıb. Hətta həmyerlin olan dostlarıma da zarafatla demişəm ki, Şükür Şenol Böyük Bəhməliyə sanki göydən gəlib düşüb. Ona görə də fərqlidi. Ətrafa, insanlara, hətta sözün özünə münasibəti də özəldi. Bunu ona görə vurğulayıram ki, Şükür Şenolun söz dünyası adamın çiyinlərindən basır, yerində otuzdurur və düşünməyə məcbur edir. Misralarındakı ağırlıq, tutum o qədər ələlib ələkdən keçib ki, onu bir daha başqa formada təsəvvür etmək, yazıya gətirmək mənim üçün mümkünsüz bir şeydi.

Elə bu mənada Şükür Şenolun özəl keyfiyyətləri ilə yazı özelliği bir-birini tamamlayır. Mən bir oxucu kimi onu necə görüb necə tanıyıramsa qələmindən kağıza köçüb oxucu diq-

qətini çəkən yazılarını da o cür görürəm. Hətta o yazıların altında imza olmayanda belə mən onun Şükür Şenola aid olduğuna tərəddüdsüz qərar verə bilərəm. Yenə də deyirəm, bunun əsas səbəbi özünəməxsusluqdur. Bax, elə bu məktubu da onun özünə yazıram və şübhə etmirəm ki, bu məktubdakı fikirləri Şükür Şenolun oxucuları açıq ürəklə, sayqı və həm də zamanında yazılmış kimi qəbul edəcəklər...

İki gün öncə sosial şəbəkədə Şükür Şenolun qarşılaşdığım son paylaşmalarından biri insan duyğuları ilə bağlı idi. Həmin o insani cizgilərin dalğası məni Şükürün kitabını əlimə götürməyə həvəsləndirdi, daha doğrusu vadar etdi və mən "...aramızdakı bir mələk" kitabını qeyri-ixtiyari açdım və indi oxuyacağınız, daha doğrusu artıq oxumağa başladığınızı şeiri ilə qarşılaşdım:

*...elə gələr ki bu həsrət
dübədüz sinəmdən keçər
namərd düşməni kimi
hədəf ürəyimi seçər
bu həsrətin qurğuşun qurmaya oxşar
ağırlığı var
bu həsrətin ağırlığı əzə bilər ürəyimi
bilirsənmi...*

Məncə bu şeirdəki obyekt də, ünvan da, duyğu da, yaşam da, etirafın özü də birmənalıdır və yalnız həsrəti

yaşayanların dəyərləndirə biləcəyi səviyyədədir. Çünki sevənə ən böyük zərbəni, ən öldürücü gülləni həsrət atır, həsrət vurur. Özü də birbaşa ürəkdən. Deməli, dəqiq, sərrast və düpbədüz ürəyə vurulan güllənin namərd atıcısı barmağı həmişə tətikdə olan həsrətdir. Onun bütün həmlələrinə həm psixoloji, həm fiziki, həm mənəvi təzyiqinə dözən isə ürəkdi. Bax, bu gerçəyi dörd-beş misrada deyir oxucuya, yəni mənə Şükür Şenol.

Bizim yaşadığımız, eləcə də yaşadığımız içərisində olduğumuz zamanda qarşılandığı forma və məzmununda, dünənə köçəndə, xati-

rəyə dönəndə xeyli fərqlənir. Yeni, onun zərbəsi, onun vurduğu yaralar və yaxud onun təbəssümü, onun gülüşü dəyişmiş olur. Bu da ondan irəli gəlir ki, hər anın öz hökmü olduğu kimi, öz dərkətmə, düşündürmə arenası da var, ovqatı da var.

Deməli, ilk oxunuşda və yaxud ilk eşidiləndə sözün etdiyi təsir yaddaşa köçüb iki gün sonra xatırlananda insanda başqa bir ovqat yaranır, başqa bir çözümlə çıxır ortaya. Bu, mübahisəli və müqayisəli fikirlərin içərisində Şükür Şenol özünəməxsus bir məntiqlə pıçıldayır bizə. Yeni yazır ki:

*Nəgmə oxuyardı, dünənə kimi
sözündə, fikrində kövrək düşüncə, -
meşədə, ormanda dünənə kimi
gəzib dolaşardı əldən düşüncə...*

*Yazın yağışında dünənə kimi
aydınlıq olardı hər qədəm başı.
Onun baxışında dünənə kimi
Təmizlik duyardı dostu, sirdaşı...*

*O bir bəxtəvardı, dünənə kimi
şan və şöhrət idi obaya, elə, -
səni də sevərdi, dünənə kimi
sevəcək elə də bu gündən belə...*

Oxudunuzmu bu şeiri?!. Əgər oxudunuzsa gəlin razılaşaq. Şükür Şenolun bizə təqdim etdiyi bu üç bəndlik şeirdə hər şey dünənə aiddi. Və bütün baş verənlər də dünənə ki-

mi baş veribdi. Xatirəyə çevrilib, yaddaşa köçüb.

Amma Şükür o dünənə qalanları unutmur, əksinə onun bugünə yolunu axtarıb tapır. Axtarışlar nəticəsində də dünənkinin dünənə qalmadığını, sevginin gücü ilə, ruhun, ürəyin tələbi ilə bugünə, sabaha transfer etdiyini də görürük. Məhz dünəndən bugünə və sabaha keçib gələn BÖYÜK SEVGİDİ.

O sevginin bugünlə tamamlanmadığını, sabah da davamlı olacağını özünəməxsus ədəbi üslubla Şükür Şenol söylədi mənə. Eləcə də sizə. Mən oxudum, eşitdim, inandım. Sizlərin də inanacağına hər hansı bir şübhəm yoxdu. Ən azından ona görə ki, bu şeirin müəllifi zamanı bir-birinə qopmayan, qırılmayan tellərlə bağlayır. Zamanı zamanın içərisində böyüdü, yaşadır...

Bəli, əzizim Şükür!

Sənə yazdığım qısa, amma içimin istəyi olan bu məktubu hələlik burda bitirirəm. Ona görə "hələlik" yazıram ki, sənin özündən və sözündən heç vaxt ayrı olmamışam və bu fikri də ağılmanın ucundan da keçirməmişəm. Bilirsən niyə? Ona görə ki, sən özəlsən, fərqlisən, dəyərlisən, sadəsən, səmimisən, diqqətəlisən və ən vacibi sən Şükür Şenolsan. Allaha əmanət ol.